

SOM ETT SKEPP EFTER SEGLATS

Runar Salminen

Som ett skepp efter seglats

DIKTER

HOLGER SCHILDTS FÖRLAG

Runar Salminen 1985
ISBN 951-50-0334-2
Östra Nylands tryckeri Ab
LOVISA 1985

Det råder tystnad.
Det regnar.
Vår väntan knackar.
Dörren öppnas
och ingen är där.

En sådan dörr
stängs så sakta.
Åter tyst.

Allas väntan är utanför
inlåst.

För att öppna
rörde jag vid din hand,
men det skärande ljuset var för klart.
Som två förlorare gick vi
från varandra.
Och varför ropar än.

Liksom en fågel glider
längs Delets mjuka klippor
smeker jag dig, min älskade.

Du
höjer vingarna.
Jag drömmer, glider
in i vår lycka.

Hur länge har jag
sovit.
Min dröm
var vacker.

Så flyger vi tärna,
guppar så vackert i smekande vind.
Högsommar lycka är.

Sen störtar vi,
spräcker ytan för silverfisk,
störtar och nödlandar till sist.

Till vår spegelbilds
egenmöte.

En bra sambo upphör inte ens när man
åldras tillsammans.

Nej, såsom i ungdomens dar upptäcker man nya
hemlighetsfulla skrevor
att klättra omkring i
och ständigt förnybara höjder.

Och en gammaldags småbruksbonde, en
kvarglömd relik nånstans i en avkrok, glömd av ren
tankspriddhet eller att någon datakugg silat fel.

Hur som helst,
han och hans käring omger sig
med en spännande doft.
Såsom de skulle vara
sams med sitt liv.

Jag går dig till mötes
kamrat.
Du är trött.
Jag öppnar konten, bjuder dig
bröd och vänskap
och en bädd.
Så enkelt och vackert
kan livet vara.

Men nu är det sån trötthet över min själ att
inte ens olyckan orkar föda lösenordet.

Dock, jag försöker trösta
mig
med att det alltid är så
just före uppvaknandets stund.

Vi måste våga likt korsspindeln
anförtro oss
åt en enda tråd.
Kasta oss ut i sol, långt ut
i sunnanvind.
Våga
åt denna enda bräckliga tråd
anförtro oss,
gripa beslutsamt tag
och spinna hjulet färdigt.

Fåglarna visar våren
men visar också den seende
fram till de översnöade.
De som inte orkat fram.

Som ett skepp efter seglats
med fladdrande segel
lovar upp
och låter ankaret rasslande gå
så är min ungdomstid och
drömmen om medlycka
förbi.
Så novembergrå är nu sommarvåg,
så nakna står masterna mot sky och väntar.

Ja, jag väntar än
så helt absurt på ankaret
åter upp!
Och på morgonljusa
hungriga segel.

Så har det hänt!
Syrorna har emigrerat
från min hörselcirkel.
De kommer aldrig tillbaka.

Och kungsfågeln's höga toner
har jag mist.
Ja, jag har börjat ta adjö
av nära anhöriga.

Den som uppfann allt det här
levande livets kryll
föreställer jag mig att efterpå
när navelsträngspysslet var över
kom med både andaktstårar
och moderskapsstolthet
inför vilodagens helgd.

Ja,
det varde ljus och det varde sorg.
Men inte bara sorgen kom!

Nej,
skapelsen måste sen kasta sig
i armarna på glädjen.

Om inte
så gick ju hela skapelsen omkring inför sig
själv
och oss andra
som ett glädjedödande åbåke
i byn.

Allt tyder på att livet
bara en gång uppkommit på jorden
och därmed är allt levande
lika gammalt, lika ungt.

En gång drömde jag att jag fick
ord för livets mening.
Det förblev en dröm.
Detta är livets mening
vet jag nu, utan ord.

Tro är en stadig stranddröm
om skepp som kommer

Vi rädda människors samvaro
med religionen
är att förlikna vid en dödstrött målare
som när det kvällnar
vill tro att han
lyckats.

Om jag ingen tro har
har jag ingen anledning att uppträda
som skeptiker heller.

Jag kan ej undgå att veta
att all stark oro
alltid har stark egoism som grund.

Men jag vet också
att hugger man av hela trädets rot
så vacklar sökandet efter ett större ljus
i hela sin grund.

Större ljus
än det som slocknade
finns efteråt
ej att se.

Vi vandrar i vår egen skugga
och ändå
förundras vi
att det är så mörkt och kallt
omkring oss.

Man kan humanisera
en varg
i förhållande till smådjuren
omkring honom
men då endast som fånge

Jag hoppas och önskar
innerligt
att det inte är lika ställt
med oss människor

Livet älskar oss sådana
vi är
endast om vi
mäktar leva upp till
vad vi är.

Och vad det gäller
är att orka svika
så lite som möjligt.

Om man ärligt försöker söka
osanningens grund
kommer man de riktiga
sanningarna
när.

Om också allt förefaller som
ett absurt skämt
håller jag fast vid
att det hela tiden är
något allvarligt
som blir åsidosatt.

Den som sett havssulans flykt
vet hur livet är.
Fram över havet går färden,
varken högt eller lågt.
Så flyger havssulan då den avspanar
havets yta,
ytan över de stora djupens spegelgömmе.

Den som sett havssulan störtdyka
ser hur livets stora gåta är.
Som ett spett av järn
störtar sulan tungt i havet.
Kaskad stiger, solglittrande tillbakafall
och så är det över.

Är som ett människolivs åter
och åter till de stora djupens
oåtkomlighet.

Jag föll tillsammans med ställningsplanka,
min hustru ropade
Herregud, mina luktärter, luktärter, luktärter!

Jag låg där halvt ihjälslagen i mull
bland blom, och överspolad
av rödfärg och smuts
och tänkte
att nu vet jag mitt värde.

Ja, jag föll tillsammans med ställningsplanka
och samhällsstöttepelare ropade i korus
Herregud, våra luktärter, luktärter, luktärter!
Och jag i mull bland blom och överspolad
av rödfärg och smuts
tänkte
att nu vet jag mitt samhällsvärde här.

Vila på mitten
av karriärfuran
är svårt.
Akta
så du inte
hasar ned.

Söken och I skolen finna!
Men för mig hankar det sig oftast så
att jag finner allt möjligt
men inte det jag söker.

Tingens och mänskans vara
eller icke vara, hur skall en
räfssnickrande småbrukare förklara sånt,
vet bara inte.

Målförelös
tuggar han på sitt höstrå,
täljer sina tinnar,
men ler i alla fall så underfundigt
då brudräfsan tar form.

Tro är kraft.
Tro är strid.
Tro är alltid strid.

Tro viker endast för tro,
för starkare tro som segrar.

Tro är uppbyggande kraft.
Tro viker endast för ännu starkare tro.

Om jag det kunde skulle jag
vilja
att min dikt vore
såsom när en fågel betraktar
sin ruvande maka på redet.
Så till brädden fylld
av kärlek.
Och så redo att den försvara
också.

Nymålad i glada färger
är morgongrinden jag öppnar.

Jag är fläckad av glada färger
då jag likt morgonbris
går nära jorden.

Och som ett maskrosfrö för aftonvind
lösgör sig sedan
min ande
för färd till återjord.

På tystnadens träd
växer friden som frukt.

Vad är ord! mot liv
liv som flämtande
springer undan
då du med hård hand vill förtydliga
vad verkligheten är i gömmet
bakom ordets mur.
Ord mot ord bara.
Liv som flämtande springer undan
och verklighetens frågor och svar
är så sent ute
Och vad är ord! mot liv
Ord mot ord bara.

Det bästa och sämsta
man kan säga om dagens kultur
är att den håller osäkerheten vid makt.

Det är som man skulle förvänta sig
att någon
som varit stum orimligt länge
plötsligt skulle börja tala.

Att skälla på dem som har det bättre
eller sämre,
det blir alla det.

Och att berömma alla dem som
har det bättre eller sämre,
det blir också alla det.

Jag såg hur den gamla kåken dog.
Grävskopan utförde dråpet.
Rallarsving och gäddhugg.
Och så var det över.!

Det har varit svår torka, men nu
har det äntligen regnat, regnat så
stilla och rogivande.

Allt är nu så stilla, endast blodomloppet
samman med växandets prassel och pyssel hörs.
Jag känner trädkronornas nydoft
samman med humlornas mumlande pollensång
hos sitt varde
och molnen och fåglarnas smycken är.

Gräset och blommornas samtal
vid min fot är mig nu så nära.

Ja, det är något i mitt inre som stilla hörs
som ett rogivande mummel
från urhavens begynnelsestid.

Så nära, så nära
stor samhörighetsro.

Klarhetens dag,
önskedagen då vi alla får vakna upp
med friska klara ögon
verkligt seende,
dagen då döden har vilodag
och ej skrämmer,
bara är nära som en vän.
Det är Brustna ögonens dag
och ett större ljus i friska klara ögon,
likväl.
Det är dagen då döden kommer till gårds
men inte som ett måste
men med sin vilodag.
Som en gåva till en vän
frambärs den dagen.

Hon bad att få sitta,
sade sig inte kunna andas
när hon låg med huvudet så lågt.

Vi blev rädda och började valhänta
hjälpa henne att sätta sig upp.

Men då var det redan för sent,
hon bara damp i våra armar.
Ja, detta är spådomsberättelsen om
jorden och oss.

I våra datorers spermabanker
är nu allas vår aftonbomb
så prydligt på startstrecket uppställd.
Så skrytredo
och jordens livmoder väntar
på vad som skall ske.

Bebådelsen är ju redan klar
men väntan återstår.
Med sitt varför och till vad.

Häronskan i dag är så meningslöst
stor
och gränserna så nederlagshöga.

Människoslåktets morgonstegar
är så pyttesmå.

När våren ännu är
lite blyg
då kapitulerar jag för den
utan villkor.

Livsömhetens skimmer
är så underfundigt förtydligat då.

Vill dröja mig kvar
i fågelvind
och se på molnen som skyndar hem.

En snäckvik
en strandskata
en spegling
ett vidhav
en sommarvind
som blåser pollen
och långt borta på en häll
en sal
som ropar Faraooo!
Vad vill du mer begära.

Solgångsmorgon, vitsippemorgon
daggsval helg
och allt är så stilla.

Men bondbyn helt nära sover och snarkar
så marken darrar.

Jag är vaken men tvekar
om jag har rätt att beträda allt detta spröda
som stänglar upp.

Jag besluter att vänta,
låta detta vara som det är.

Våren är i mig
som ett själstillstånd.
Ohjälpligt så, fast jag är
vinter gammal.
Men vid närmare eftertanke
ryser jag av lycka.
Vinter gammal!
Vi har gått halva vägen
vara till återvårens lys!

Syrendoften hänger kvar
på vår jord
hur vi än förbannar.
Ja som syrendoft är min
jordestund att prisa
även i växtvärkens
våndastunder
som jag klarar bättre
om jag låter syrendoftens
lyckliga stunder hänga kvar
ända intill min solnedgångs
slummerstunds
förberedelse till
annan substans.

Till jordgubbar och sång och en uppnäst
linlugg vid min sida
och staren vevar och knäpper vinge
vid vådrädets holk
och vårlärkan! (vårlärkan, ja)
är så förbannat rolig denna dag
välsignade dag —
då Solen som en nygräddad limpa
på himla är — ljuvliga dag
då jorden utan att blygas magar
upp sitt sköte till vårens skapelseljus

Varför skulle då inte jag hos
min längtan vara
vara med hos allt som är